తను

ఇరవై ఏళ్ళ వాడి వయస్సు నరాల్ని పొడుస్తోంది. ఆడతనం పచ్చగా కనపడినప్పుడల్లా - ఆశ వేడిగా వొణుకుతూ పాకింది వొళ్ళంతా. ఇది మొదటిసారి కాదు. ఈ వేడి, వొణుకు వొళ్ళంతా పాకటానికి ఒక్క-క్షణం కూడా పట్టకపోవటమే వాడికి చిత్రంగా ఉంది.

ఒంటి విషయం. కడుపులో ఆకలి సుళ్ళు తిరగటం. ఓ గంట తట్టుకుంటే లోలోపలే చచ్చిపోటం....చలిలో వేళ్ళు వొంకర్లు తిరగటం....ఎండలో కాళ్ళు బొబ్బలెక్కటం చాలా రోజుల్నుంచి ఇవన్నీ చిత్రంగానే ఉన్నాయి....వాటన్నిటికన్నా ఈ వేడి ఇలా పాకటమేమరీ చిత్రంగా ఉంది....

ముందు వో క్షణం మనిషనుకోలేదు వాడు.

రైలు కదిపిన కుదుపు తట్టుకునే లోపలే....తలుపు పక్కనించి పాకుతూ వచ్చింది. అది పాకటం కూడా కాదు. రెండు ముంజేతులమీద బలం ఆన్చి, చొట్టకాళ్ళని ఉంతలాచేసి గెంతటం.... పరికించి చూసేవరకు తను కట్టుకున్నది చీరో, లంగావో తెలియలేదు.

దేకిన మట్టితోటి, రైలుబొగ్గు మసితోటి, ఇంకా రైలుపెట్టె

లోని అద్దమైన వాటితోటి కలగలసి ఏరంగో తెలియకుండా పోయిన చీర....

చీర కన్నా....చొట్టకాళ్ళ కన్నా. రెండు ముంజేతుల మధ్యా వొరసుకుంటున్న తన వొళ్ళే కనిపించింది ముందు. బిగుతుగా ఎర్రపూల రవిక... బిగుతు భరించలే నన్నట్టు....కిందకు జారిపోతా నన్నట్టు....

మనిషని....ఆడదని....వయసులోనే ఉన్నదని....గుర్తించక మునుపే....నరాల్ని పొడిచింది వాడి వయసు.

"ఎందుకలా చూస్తున్నా?"

ఉలిక్కిపడ్డాడు. తననే అడిగింది. చొట్టకాళ్ళమీద....చేతులు ముందకొచ్చి కు చుని... బురదగుంట గట్టునుండే బోదురు కప్పలా ఉంది.

"విన్నే...." అంది మళ్ళీ....ముద్దగా ఉంది గొంతు.

ఏం చెప్పాలి?....ఏమిటి చూపిందసలు ఇందాకట్నుంచి.... సమాధానం చెబుదామనుకుంటే నాలిక వొణికింది. ఎలాగో కష్టపడి "ఏం లేదు" అన్నాడు.

ఫక్కుమని నవ్వింది. "బాగుంది వొరస....ఉండు-ఓరొండు కొట్టొస్తా!" అంది.

ఆటూ ఇటూ చూశాడు.

ఆ తలుపునుంచి, ఈ తలుపుదరకు ఖాళీగా ఉంది.

అటు ఆకాశం పరిగెడుతోంది.

ఇటు చెట్లు....టెలిగ్రాఫ్ స్తంభాలు పారిపోతున్నాయి. కాళ్ళు లాగుతున్నట్టనిపించి వో తలుపుదగ్గర చతికిలపడ్డాడు. చతికిలబడ్డ తరువాత కాళ్ళనెప్పి కడుపులో లాగుతున్నట్టయింది.

కూచున్న చోటునుంచి చూస్తే రైలుపెట్టె సొరంగంలా ఉంది. సొరంగం అంచులమీద ఎన్నో కాళ్ళు....మోటుగా మొద్దులా

ఉన్నవి. లేతగా రేకుల్లా ఉన్నవి....చెప్పుకున్నవి....చెప్పుకోలేనివి....చెప్పుల్లాగే ఉన్నవి.

తను పాడుతోంది....మొద్దు గొంతుకతో....అడుక్కోటానికి పాటతప్పని అవసరం అన్నట్లు.

తల ఎత్తి లోపలికి చూడాలనిపించటం లేదు....కళ్ళు మూసుకుంటే కడుపులో ఆకలి కాళ్ళు కదలినట్టయింది. రైలెక్కే ముందు ....మొన్న సాయంత్రం తిన్నాడు. పదిపైసల రొట్టె....అంతే....

మొన్ననెక్కింది ఈ రైలు కాదు. మొన్నటినించి ఇది మూడో రైలు. మొదటిదాన్లో నుంచి దింపేశారు. రెండోదాన్లో నుంచి తనే దిగాడు. నీరసం వచ్చి....ఇది మూడోది.

ఎక్కడికి? ఎందుకిలా అనిపించింది చాలా సార్లు. ఇరవై ఏళ్ళ జీవితంలో అనిపించినా దానిమీదే ఆలోచన బలంగా ఏనాడూ సాగలేదు. ఎప్పుడూ ఏదో ఆశ కవచంలా ఉండేది.

మరీ చిన్నప్పుడు అందరి పిల్లల్లా అందంగా బట్ట లేసుకోవాలని....వాళ్ళ అమ్మా నాన్నల్తో నడుస్తున్నట్టే తనూ నడవాలనీ.... అది తీరని ఆశని తెలిసింది తరువాత. ఆకలి....ఊరికే తినేయాలనుండేది....కనిపించినవన్నీ. అరటికాయ బజ్జీలగ్గర్నించి ఆపిలు పళ్ళ వరకు—ఆకలి ఆశ కాదని, అవసరం అని తెలిసే వయసొచ్చిం తరువాత ఆ ఆశ పోయింది.

ఏ సమయానికా సమయం ఏదో ఆశ జీవితంలా ఉండేది. అది పొందటమే బతుకులా ఉండేది. ఆశల్తోపాటు వాళ్ళ తోడుండేది. అంతా తనలాంటి వాళ్ళే....అమ్మా నాన్నే కాదు. నా అన్న వాళ్ళెవ్వరూ లేనివాళ్ళు. ఉన్నావాళ్ళ దగ్గర్నుంచి పారిపోయొచ్చిన వాళ్ళు ....ఒంటరిగాళ్ళు....అందరూ చేసేది ఒక్కటే. ఆకలికి తిండి సంపాదించుకోటం, నిద్రకి చోటు చూసుకోటం....దానికోసమే హోటళ్లో కప్పులు కడిగినా, బజార్లో జేబులు కొట్టినా....అదీ ఇదీ కాకపోతే అడుక్కున్నా....ఎన్నో రకాలు.

ఎంతో చిత్రంగా కలిసేవాళ్ళు. అంత మామూలుగానూ విడిపోయేవాళ్ళు. వాళ్ళతోడు ఆలోచించ నిచ్చేది కాదు, ఎందు కిలా అన్న విషయాన్ని. వాళ్ళంతా ఎందుకో నేనూ అందుకే అనిపించేది. వాళ్ళందరూ ఏమౌతారో తనూ అంతే అనే ధీమా ఉండేది.

వాళ్ళల్లోనూ ఆనందం ఉండేది.... పేకాట్లో గెలిచిన్రోజు ఒక్క నిముషం కూడా ఊరుకోకుండా వాగేవాడు కోటి....మంచి జేబు దొరికిన్నాడు పచ్చి బూతుల్తో సరదాని కలిసేవాడు రాముడు ....వాడు చెప్పిన విషయమే....

అదే ఇలా ఆడతనమంటే ఏమిటో తెలియడానికి కారణం.... ఈ వేడీ, ఈ వొణుకూ....ఇదంతా....

"ఏంటి విదరా....లేకపోతే కలలు కంటున్నావా?"

తెరిచిన కళ్ళకెదురుగా తనే....మాసిన కొంగుకి ముడేసుకొంటోంది, చేతిలో డబ్బులు....ముంజేతులమీద గొంతదం వల్ల ఓ పక్క గూడ చివరికి వచ్చింది రవిక. తన మెడకింద చెమట మెరుస్తోంది.

"ఏటా సూపు....ఎక్కడ్నుంచి వొస్తూండా?"

"బొంబాయి" అన్నాడు.

"యాడిదాకా?"

ఔను ఎక్కడిదాకా....ఎక్కడికో....ఎక్కడికైతే ఏం....

"ఐతే గాలిసరుకే నన్నమాట...." నవ్వుతూ. పళ్ళ చివర్ల వరకు సాగేయి పెదాలు, తెల్లగా మెరిసి పోవటం లేదు పళ్ళు.... పచ్చగా గార కట్టుకున్నాయి.

"పోసీ, నాలాగే మొదలెట్టకూడదూ నువ్వూ" అంది నవ్వుతూ అలాగే.

"నువ్వాడదానివి!" అన్నాడు....తెలిసే అన్నాడు. అదుకోటంలో ఆడదానికున్నంత లాభసాటి మొగాడికి, వయసులో ఉన్నోడికి ఉండదని ఇరవై ఏళ్ళ జీవితం నేర్పిన విషయం.

"ఔను నిజమే. నేనాడదాన్ని....కుంటిదాన్ని కూడా" అంది ఘల్లుమని నవ్వుతూ....అలా నవ్వుతూనే రెండు చేతుల్నీ హుషారుగా ఇటూ అటూ ఊపింది. తన నవ్వులో బుగ్గలన్నీ కదిలేయి....గుండె లన్నీ ఊగేయి. ఆ కదలికలో, నవ్వులో గర్వం ఉంది....అడుక్కో టానికైనా ఉపయోగ పడుతున్న ఆడతనం మీద....కుంటితనం మీద....

"ఎక్కడికని పోతావిలా?" అంది నవ్వటం మానేసి.

ఏం చెప్తాడు, తనకే తెలియనపుడు.

"ఎన్నాళ్ళిలా....ఎవత్తినేనా సూసుకోరాదు....ఈ తిరుగుడు తప్పించి ఒక సోటే పడుండేలా చేత్తది" అంది తనే మళ్ళీ.

ఆ మాటల్తో ఆశ కదిలింది....కొత్త జీవితం మెరిసినట్టయింది వాడికి. అలాగే మెరిసే కళ్ళతో చూశాడు తనని....తన దుమ్ము కొట్టుకు పోయిన తలని....మిలమిల లాడుతున్న కళ్ళని.

ఐనా ఎక్కడికో ఎందుకు....ఎవరున్నారని....తనతో....తన తోటే ఉండి పోతే....వాడి గొంతుకలో వాణుకు చేరి తడి లేకుండా చేసింది. బైటి కనా లనుకున్న మాటలు లోలోపలికి పోయి కళ్ళల్లో చేరేయి....

లోపల్నుంచి టకటక చప్పుడు చేసుకుంటూ వస్తున్నాడు.... అటు చూశాడు ...నల్లటి బూట్లూ, వాటిని కౌగిలించుకుంటూ పచ్చ రంగు పేంటూ....ఆ కాళ్ళు లెట్రిన్ తలుపు వేసెళ్ళేయి.

తిరిగి తనవైపు చూశాడు. తనూ చూస్తోంది.

"విన్ను....నీలాం టోళ్ళనీ....అమాయకంగా చూసే ఆ చూపుల్నీ చూస్తే ఏదో చెయ్యాలనిస్తుంది నాకు....ఆడదానిగా నేను చెయ్యగలిగిందంతా చేయా లనిపిస్తుంది." అంది తలొంచుకొని.

మళ్ళీ తలుపు తగ్గర్నుంచి టకటకమంటూ వచ్చింది ఆ పచ్చ రంగు పేంటు....లోపలి కెళ్ళిపోయింది.

"చూడు, ఆ కొంగముక్కు బూట్లాడు ఎలా తిరుగుతున్నాడో

....ఆడిసూపు ల్పొడాల, పావలా ఇచ్చాడు....ఎందు కిచ్చాడో తెలసు....అంత తేలిగ్గా ఉంటది ఆళ్ళకి....మళ్ళీ అంత తేలికవి తెలిసినా, గుండెబలం లేదు. దొంగసూపులు....దొంగనాయాలు.... ఆడి పేంటూ బూటూ చూసి పిచ్చిక్కి పోతాననే ఆడికి...."

లోపలికి చూశాడు, పచ్చరంగు పేంటు కనపడలా....

"మళ్ళీ ఆడే వస్తాడ్లే, అప్పుడు చూద్దూగాని...." అంది. అటుచూస్తున్న వాడిచెయ్యి లాగి....

లాగిన చెయ్యివేపు, వాడి కాళ్ళవేపు, పొట్టి నిక్కరువేపు గుచ్చిగుచ్చి చూసింది....

"ఏం? మూటలు మోసేవాడివా, ఇంత బలంగా ఉన్నాయి కాళ్ళు చేతులు!" అంది.

ఔనన్నట్లు తలూపేడు, తన వొంటికేసి చూసుకుంటూ.

కళ్ళు మెరిసేటట్టు....వాడి వొంటి గురించిన పొగడ్త కళ్ళల్లో పాకేటట్టు సన్నగా నవ్వింది....నవ్వుతూ వాడి వొళ్ళంతా చూసింది చెయ్యొదల్లేదు. ఆచేత్తో అలాగే వాడి బుగ్గమీద కొట్టి...."అందుకనే, అందుకనే' అంది.

కంపార్టుమెం టంతా వేకినా, ఆ మట్టిచేతి వేళ్ళ స్పర్శ ఏదో చేసినట్టనిపించింది వాడికి....చేప్పేయా లనుకున్నాడు....నీతోపాటే ఉంటానని....రైలు నీతోటే దిగిపోతానని. కాని మాటలు తడబడ్డాయి లోలోపలే.

తను అలాగే చూస్తోంది.

చెప్పాలని మళ్ళీ ప్రయత్నం.

తలుపు తోశా రెవరో... స్టేషను....ఎవరో ఎక్కుతున్నారు. ఇద్దరి మధ్యనుంచి కొన్ని కాళ్ళు కదిలి వెళ్ళిపోయాయి. లోపల ఏం కదలకుండా కడుపు నిండుగా ఉన్నట్టనిపించింది వాడికి....

కదుల్తోంది రైలు....కదిలింది....

"ఓసి....ఇందులో ఉన్నావటే నువ్వు...."

తలెత్తి చూశాడు - ముప్ఫయ్యేళ్ళ మనిషి....చేతిలో బటానీల బుట్ట....

"ఎలా ఉన్నా?" అన్నాడు తలుపు దగ్గరకేస్తూ.

"బాగానే ఉన్నా...." అంపి తను....తన గొంతు అయిష్టంగా ఉన్నట్టనిపించింది వాడికి.

"ఏందే అది....మరీను" అన్నాడు, తనపక్కనే కూచుంటూ బటానీల బుట్టతో.

"మీఅయ్య, ముసలాదెలా ఉన్నాడు? బావున్నడా?" అన్నాడు మళ్ళ....ఓ గుప్పెడు బటానీలు తన చేతిలో పోస్తూ.

"ఏదో ఉన్నాడులే....ఆ దగ్గు తగ్గదు....దాన్తో నన్ను సంపుకు తింటున్నాడు."

"ఏదన్నా మందు పోయించక పోయా?"

"ఏదో మందుకాడికి ఎందుకు....రోజా ఆడు తాగే కల్లుకు దబ్బివ్వగలిగితే సాలు....ముసలోడు....కదల్లేదు....అదికున్న దవో క్కటే అలవాటు - రోజకొక్క పావల్దబ్బులు సంపాయిం చివ్వలేక పోతున్న....నిన్న గంజికూడా పొయ్యలే దాడికి...."

విడవకుండా మాట్లాడుతున్నారు వాళ్ళిద్దరు....తనవేపు చూణ్ణేనా చూట్టంలేదు. బటానీలు తింటూ వాడితో కబుర్లు చెబుతూనే ఉంది.

"తను ఇక్కడున్న సంగతే మరచిపోయిందా" అనిపించింది వాడికి....రైలు చాలా దూరం నడిచినట్టనిపించింది....కడుపులో ఏదో తిరుగుతున్నట్టయింది.

"ఛీ పాడాకలి" అనుకున్నాడు....ఆకలి కాదని తెలు సది.... అదెందుకో కూడా తెలుసు....కానీ నిజం గుర్తించటం ఇష్టం లేదు.

బాను ఎవరు తను....ఏమిటి సంబంధం....ఎందు కిలా బాధ ....పోనీ....ఇరపై ఏళ్ళలో ఎందరు కలవలే?

ఫక్కుమని నవ్వింది తను....ఉలిక్కిపడ్డాడు. చూడకూడదను కుంటూనే చూశాడు....

సరిగ్గా ఇందాకటిలాగే నవ్వుతోంది, బటానీలవాడిపు చూస్తూవే ....కానీ ఇందాకటిలా కళ్ళల్లో ఆ మెరుపులే దనిపించింది.

"నీ కోసం నాల్రోజుల్నుంచి ప్రతి బండీ ఎతుకుతున్నా తెలుసా?" అన్నాడు, బుట్ట కుదుపుతూ బటానీలవాడు.

"ఎందుకో?...." అంది, కొంచెగా పెదవి కొరుకుతూ తను.

"ఎందుకేంటే...." అంటున్నాడు, ఈసారి బటానీలు వేళ్ళతో కలుపుతూ.

"మరి ముసలాడికి గంజి....మందు" అంది ఓరగా చూస్తూ.

"నాకు తెలుసులేవే....రెండు సాలా?" అన్నాడు.

నవ్వింది తను.

రైలాగింది.

వాడు డిగేడు బటానీల బుట్టతో....

ముంజేతుల మీదకు వొంగింది తను....సొట్టకాళ్ళు ఉండలా పైకి లేచాయి....

ఓ గెంతు....కంపార్టుమెంటు తలుపు....మరో గెంతు.... ప్లాట్‌ఫారం....

దిగిపోయింది తను....

తలుపుదాకా వచ్చాడు.

డిగేటప్పుడే కొద్దిగా తల తిప్పిచూపింది వాణ్ణి....

అలాగే కదలకుండా నిలబడ్డాడు, తలుపు దగ్గర....

రైలు కదులుతోంది....

ఒక్కసారి....

ఒక్కసారి చాలు....వెనక్కి తిరిగి, "దిగు" అని సైగచేస్తే చాలు....

ప్లాట్‌ఫారం మీదికి దూకుదా మనిపించింది వాడికి....ఎంత పేపేనా, ఎన్ని రోజులేనా తను తిరిగొచ్చేవరకు ఎదురుచూద్దు ననిపించింది వాడికి....

తను వెనక్కి చూళ్ళేదు....గెంతుతూ గెంతుతూ వెళ్ళిపోతోంది. పక్కతలుపు దగ్గర పచ్చపేంటు కదులుతోంది....రైలు ప్లాట్‌ఫారం దాటేవరకు తలుపు దగ్గరే ఆశగా నిలబడ్డాడు వాడు.

'ఆంధ్ర జ్యోతి'లో ముద్రితము. తమిళంలోకి (కల్కి-31-1-71) కన్నడం (కర్మవీర-11-7-71)లోకి అనువదింపబడింది.